

Hồi 353

Tối hậu nhất dạ

Lưu Dụ và Tống Bi Phong đang đi qua quảng trường, thẳng một mạch ra cửa lớn thì Lưu Nghị từ phía sau đuổi theo gọi: “Lưu huynh xin dừng bước”.

Lưu Dụ đứng lại, nhưng không ngoảnh mặt nhìn hần, chỉ bình tĩnh nói: “Có gì để nói nữa đâu?”.

Tống Bi Phong cũng đành đứng lại theo gã.

Lưu Nghị đến trước mặt hai người, gượng gạo cười khổ: “Sao lại thành ra như vậy chứ?”.

Lưu Dụ không ngờ còn mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Người chắc cũng hiểu chứ”.

Lưu Nghị khổ não nói: “Chuyện gì cũng còn thương lượng được, không biết Lưu huynh có thể lưu lại trong giây lát để ta đi gặp đại nhân nói chuyện được không?”.

Lưu Dụ điềm đạm lắc đầu: “Đừng tốn công vô ích nữa, ta chỉ có một lời cuối cùng, chính là mong huynh hãy tự giữ lấy mình, những chuyện sau này của người, tất cả không còn liên quan gì đến ta nữa”.

Lưu Nghị chấn động nói: “Rốt cuộc đại nhân đã nói những gì với Lưu huynh vậy?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Người chắc cũng không muốn ở đây nói chuyện có thể khiến chúng ta tan gia diệt tộc chứ?”.

Lưu Nghị ngạc nhiên hỏi: “Lưu huynh khẳng định đã hiểu lầm ta rồi, chi bằng chúng ta hồi phủ tìm nơi nào nói chuyện được chẳng?”.

Tống Bi Phong cũng lấy làm ngạc nhiên, đến giờ khắc này hần vẫn chưa hiểu giữa Tạ Diễm và Lưu Dụ đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Lưu Dụ hậm hực chạy ra khách sảnh, không liếc nhìn Tạ Hồn, Lưu Nghị lấy một cái, mà chỉ thổ ra một câu: “Chúng ta đi!”, hần đương nhiên là cùng tiến cùng thoái với gã, nên cũng không hỏi han gì.

Lưu Dụ ung dung nói: “Hiểu lầm hay không cũng không quan trọng nữa, giờ ta không có tâm tình nói chuyện với người, về đi! Nghĩ cho kỹ đi, rốt cuộc là nên lấy đại cục làm trọng hay là vì một chút ân oán tư cừ mà bỏ hết tất cả”.

Nói xong gã liền liếc mắt với Tổng Bi Phong một cái, hai người liền vòng qua Lưu Nghị, tiếp tục đi ra cổng lớn.

Lưu Nghị đuổi theo khuyên giải: "Bên ngoài đang có lệnh giới nghiêm, sao Lưu huynh không đợi đến sáng mai hãy đi?".

Lưu Dụ lắc đầu đáp: "Đại nhân lệnh cho ta lập tức rút khỏi đây, nếu ngươi là ta thì còn mặt mũi lưu lại không?".

Lưu Nghị ngăn người dừng bước, cuối cùng thở dài nói: "Khẩu lệnh giới nghiêm là Thiên hạ Đại Tấn, quốc vận xương long".

Lúc này Lưu Dụ và Tổng Bi Phong đã đến trước cửa lớn, đám thủ vệ lập tức mở cửa cho hai người ra ngoài.

Bước ra ngoài hẻm Ô Y, hoa trạch hai bên san sát, dưới ánh đèn cửa sáng rực rỡ, con phố trứ danh nhất thành Kiến Khang này càng giống như một mộng cảnh vĩnh viễn không bao giờ đi hết.

Tổng Bi Phong quay sang hỏi Lưu Dụ: "Có thật nhị thiếu gia đã nói ra những lời tuyệt tình như vậy không?".

Lưu Dụ cười khổ nói: "Y còn bảo ta vĩnh viễn không bao giờ được đặt chân vào Tạ gia nửa bước nữa".

Một đội tuần binh đi tới trước mặt, hai người liền dùng khẩu lệnh thông qua. Ra khỏi hẻm Ô Y, những binh sĩ canh gác ngoài đầu ngõ lại càng đứng nghiêm kính chào, biểu thị sự tôn trọng đối với hai người.

Tổng Bi Phong thở dài nói: "Không ngờ y lại nói ra những lời tuyệt tình như vậy, An công ở dưới cửu tuyền mà biết được khẳng định sẽ rất thương tâm".

Lưu Dụ trầm giọng nói: "Y bảo ta đi giết Lưu Lao Chi, nhưng bị ta cự tuyệt rồi".

Tổng Bi Phong ngạc nhiên thốt lên: "Có chuyện này sao?".

Lưu Dụ gật đầu nói: "Ta rất lo cho y, chẳng những y hoàn toàn không hiểu cục thế hiện tại, mà còn chẳng coi Tôn Ân ra gì, ngỡ rằng Thiên Sư quân chỉ là một đám ô hợp không chịu nổi một trận đánh lớn. Phán đoán sai về địch nhân là đại kỵ của binh gia, sẽ dẫn đến một cái giá cực kỳ thảm khốc. Còn Lưu Lao Chi thì sẽ chỉ thúc thủ bàng quan, hẳn chẳng phải cũng hy vọng mượn tay Tôn Ân giúp hấn trừ đi Thứ sử đại nhân và các tướng lĩnh vốn thuộc hệ phái của Hà Khiêm trong Bắc Phủ binh đó sao?".

Hai người bước vào con phố lớn vắng lặng như quỹ thành, tức cảnh sinh tình, lòng càng bị cảm giác hoang lương xâm chiếm.

Tống Bi Phong dừng bước nói: “Ngày mai ta sẽ đi tìm đại tiểu thư nói chuyện, chỉ có người mới có thể thay đổi được quyết định của nhị thiếu gia”.

Lưu Dụ đứng lại cạnh hắn, một bên là Ngự đạo thông thẳng vào cung thành, một bên là cây cầu nổi vang tiếng nhất Kiến Khang, Chu Tước kiều.

Lưu Dụ thở dài: “Không có tác dụng gì đâu, Diễm thiếu gia tự thị mình là công thần của Tạ gia trong trận Phì Thủy, không còn nghe bất cứ lời nghịch nhĩ nào nữa đâu, huống hồ đại tiểu thư không thể bị kích thích, lão ca nữ mang thêm áp lực và ưu phiền đến cho người hay sao?”.

Tống Bi Phong nói: “Lẽ nào chúng ta cứ ngồi đây mà nhìn Tạ gia sụp đổ?”.

Lưu Dụ xòe hai tay ra nói: “Chúng ta còn có thể làm được gì nữa chứ? Giờ người chủ sự trong Tạ gia là Tạ Diễm, quyết định của y chính là quyết định cuối cùng của Tạ gia”.

Tống Bi Phong ủ rũ không nói gì, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Trước mắt có hai sự lựa chọn, đi bên tả là Chu Cáp kiều, Tiểu Dụ có thể rời khỏi Kiến Khang chạy về Biên Hoang Tập thống thống khoái khoái mà sống nốt cuộc đời còn lại, không cần phải nghĩ đến chuyện ở Nam phương này nữa, được ngày nào thì hay ngày ấy”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Đi bên hữu thì sao?”.

Tống Bi Phong thở dài: “VẬY CHỈ CHÚNG TA ĐẾN QUY THIỆN TỰ CỦA CHI ĐỘN ĐẠI SỰ NGHỈ MỘT ĐÊM, KHÔNG CẦN NGHĨ NGỢI GÌ NGỦ MỘT GIẤC CHO ĐÃ, SÁNG MAI TỈNH DẬY MỚI TÍNH XEM NÊN LÀM THẾ NÀO”.

Lưu Dụ ung dung nói: “VẬY TỐNG ĐẠI CA CHO RẰNG TA NÊN ĐI BÊN TẢ HAY ĐI BÊN HỮU ĐÂY?”.

Tống Bi Phong ngạc nhiên nhìn gã nói: “Nếu ta là Tiểu Dụ, tự nhiên sẽ đi bên tả, từ nay không bao giờ trở lại nữa, vì trước mắt đó là sinh lộ duy nhất”.

Lưu Dụ cười cười nói: “Tống đại ca thay đổi nhanh thật, vừa rồi còn chỉ trích ta một trận, cổ vũ tiểu đệ phải coi Kiến Khang là Phì Thủy của mình, tử thủ chiến tuyến này, giờ lại khuyên ta đi được bao xa thì đi”.

Tống Bi Phong thở dài: “Tại sao lão đệ lại trở nên ung dung như vậy, phải chăng là đã quyết định không nhúng tay vào vũng nước đục này nữa?”.

Song mục Lưu Dụ sáng rực tinh quang, bình tĩnh nói: “Vừa hay ngược lại, ta đã quyết định lưu lại, chiến đấu đến cùng, đến khi nào tòa đô thành vĩ đại này hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của ta mới thôi”.

Tổng Bi Phong ngậy người thốt: “Lão đệ cũng hiểu trong tình thế hiện nay, mọi thứ đều tuyệt đối bất lợi cho ngươi, ít nhất thì hai kẻ có quyền lực lớn nhất trong thành đều phải dồn ngươi vào chỗ chết”.

Lưu Dụ dùng hành động biểu thị quyết tâm của mình, chấp tay sau lưng ung dung bước sang phía hữu, ngẩng mặt ngắm trời đêm, thở hắt ra một hơi nhẹ nhẹ: “Đây có lẽ là quyết định quan trọng nhất trong đời ta, có điều ta cũng đã nghĩ kỹ rồi, không còn đường quay đầu lại nữa. Nếu ông trời muốn Lưu Dụ này chết, thì cứ tuân theo chỉ ý của ông trời đi. Lúc này ta hoàn toàn không biết bước tiếp theo mình sẽ phải làm gì, nhưng ta sẽ tận hết khả năng của mình mà tiến về mục tiêu phía trước. Lưu lại đây sẽ không dễ sống, nhưng nếu trốn về Biên Hoang Tập sống trộm thì càng không khoái lạc chút nào, hơn nữa còn có lỗi với các huynh đệ Hoang nhân đã che chở cho ta, phụ kỳ vọng của Yến Phi. Ta đã làm đào binh một lần rồi còn chưa đủ hay sao?”.

oOo

Cao Ngạn và Bàn Nghĩa chạy tới bên cạnh Tân Hiệp Nghĩa, còn chưa nói câu gì, lão tiểu tử này đã há miệng ra nôn ọc xuống sông, nhất thời cả khu đuôi thuyền ngập ngụa trong một mùi khó ngửi, khiến người ta cũng muốn nôn theo, tất cả vội vàng bịt chặt mũi tránh ra xa.

Tân Hiệp Nghĩa dấm chân thở hỗn hà hỗn hển.

Bàn Nghĩa và Diêu Mãnh liền huých Cao Ngạn một cái, hấn đành miễn cưỡng dịch người lại đôi chút, rồi thử khuyên giải: “Tân đại hiệp, ngài ngàn vạn lần không nên nhìn ngẩn ngừ như vậy, có câu chết tốt không bằng sống tệ, không có chuyện gì là không thể giải quyết được mà”.

Tân Hiệp Nghĩa ngẩn người, cơ hồ như nhất thời vẫn chưa hiểu Cao Ngạn đang nói gì, đứng thẳng người lên, quay đầu nhìn hấn, làm cả Cao Ngạn và những người khác vội vàng dịch người né tránh vì sợ bị họ Tân nôn trúng người.

Tân Hiệp Nghĩa hốt nhiên cong người xuống, ho lên sù sụ, sau đó cất giọng khan khan đau khổ nói: "Đau thật, lần sau ta không uống rượu nữa, các người đổ hết rượu xuống sông đi".

Chúng nhân nghe hấn nói mà ngơ ngác nhìn nhau không hiểu gì, có điều cũng biết hấn không có ý định tìm cái chết nên cũng yên tâm phần nào.

Bàng Nghĩa thử thăm dò: "Hay là Tân lão về phòng nghỉ ngơi đi!".

Tân Hiệp Nghĩa như già đi mấy tuổi, nở một nụ cười thê lương nói: "Tân lão? Ta già lắm rồi sao? Ài! Đúng là già rồi! Ngựa già nằm chuồng, chí ngoài ngàn dặm, chỉ hận bạch đầu danh tướng, có chí ngoài ngàn dặm thì sao chứ? Phi điều tận, lương cung tàng, địch quốc diệt, mưu thần vong. Dương kim Hoàng thượng hôn ám, gian thần hoành hành, Tấn thất loạn đến nơi rồi, lẽ nào trời muốn diệt Đại Tấn hay sao?".

Chúng nhân không ai trả lời được hấn, nhưng lại càng hiểu thêm về con người hấn.

So với Tân Hiệp Nghĩa năng nặc đòi lên thuyền, Tân Hiệp Nghĩa trước mắt đây dường như đã biến thành một con người khác, không còn phong phạm của bậc đại hiệp tự mệnh thể thiên hành đạo nữa. Rượu tỉnh rồi, hấn cũng như người từ trong mộng cảnh trở về với hiện thực tàn khốc, hiểu ra bản thân chỉ là một người nhỏ bé, hoàn toàn không có chút tác dụng gì với cục thế hiện giờ.

Tân Hiệp Nghĩa lắc đầu thở dài: "Nhớ năm xưa...".

Cả đám nhìn nhau thầm kêu khổ, nếu hấn cứ kể từ chuyện mấy chục năm trước, chẳng phải mọi người sẽ phải ở đây cùng hấn hứng gió, không cần ngủ nữa hay sao.

Cũng may Tân đại hiệp đột nhiên trầm mặc không nói gì nữa, rồi cười khổ một tiếng: "Có gì mà phải nhớ đâu? Năm xưa ta kích kiếm nhậm hiệp, khoái ý ân cừ, giờ thì thế nào đây?".

Nói xong liền quay đầu về phía chúng nhân đang tròn mắt nhìn mình, miễn cưỡng gượng cười một cái rồi nói: "Các người có biết tại sao ta phải bán nhà bán đất để kiếm đủ hai lượng vàng đi Biên Hoang Tập hay không?".

Cao Ngạn hoang mang lắc đầu.

Chẳng ngờ Tân Hiệp Nghĩa cũng không nói ra nguyên ủy, chỉ lắc lắc lu lu loạng choạng đi vào trong khoang thuyền, vừa bước vừa hát rằng: "Vô danh như loài sâu kiến, hữu danh thế gian tị hiềm, trung dung khó nắm bắt, cuồng quyền không kịp thời".

Tiếng ca theo hấn vào trong khoang thuyền.

Điều Mạnh thở phào nhẹ nhõm, vẫy tay ra hiệu cho hai huynh đệ đi theo hầu lão nhân gia hần lên giường nghỉ ngơi.

Một màn hí kịch cuối cùng cũng kết thúc.

Cao Ngạn gãi đầu nói: "Ai hiểu lão hát gì không?".

Chợt có tiếng Trác Cuồng Sinh trên lầu ba vọng xuống: "Cao tiểu tử nhà ngươi đúng là chẳng có chữ nào trong bụng, cả Vịnh Sử Thi của Viên Hoảng làm lúc lạc phách giang hồ mà ngươi cũng không hiểu nữa sao. Ý của bài thơ này là, không có thanh danh thì như loài sâu kiến dễ dàng bị người chà đạp, có thanh danh rồi thì lại bị thế nhân nghi kỵ, đạo trung dung thì không thể nắm bắt, quá cực đoan lại bị người khác coi thường. Tóm lại là đường đời hiểm ác, tiến thoái lưỡng nan, hiểu chưa?".

Cao Ngạn bực tức nói: "Loại thơ này không biết còn hơn, lão tử không có thời gian nghĩ làm gì".

Trác Cuồng Sinh nói: "Mau cút lên đây, chúng ta còn phải nghiên cứu xem nên chia phòng cho khách thế nào, ngươi tưởng tiền để kiếm vậy đây à?".

oOo

Lưu Dụ ngồi trong một góc tối của khách phòng, trong đầu ngổn ngang trăm mối suy tư.

Tự viện tĩnh lặng hiền hòa, nhưng vẫn không thể khiến tâm cảnh gã cũng yên tĩnh được.

Nếu ngày mai vẫn chưa tìm ra đối sách ứng phó Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi, gã chỉ còn cách thúc thủ đợi táng mạng mà thôi.

Bất luận là Tư Mã Đạo Tử hay Lưu Lao Chi, cũng chắc chắn đã định sẵn kế hoạch để đối phó với gã.

Bọn chúng sẽ xử trí gã thế nào đây? Đương nhiên gã mong đợi nhất chính là hai kẻ này mượn ta Tôn Ân giết mình, chỉ cần phái gã lĩnh quân là gã có khả năng trùng diễn lại trận Diêm Thành, lấy ít địch nhiều. Chỉ hận một nỗi đây chỉ là hy vọng của gã, có vết xe đổ Tiêu Liệt Vũ sờ sờ ra đó, đối phương sẽ tuyệt đối không cho gã tiện nghi như vậy. Lưu Lao Chi thế nào cũng không ngu xuẩn đến mức phái gã đi giết Tôn Ân, không thành công thì sẽ trị gã theo quân pháp.

Bọn y tuyệt đối không phải những kẻ thiếu mưu hiểm kế.

Trên thực tế, tình thế lần này còn ác liệt hơn bị phái đi Diêm Thành diệt hải tặc gặp bội phần. Lúc đó ít nhất gã cũng có lý do để hành sự, còn có cả trợ lực và ủng hộ chứ không phải cô quân tác chiến.

Nhưng lần này đến Kiến Khang, gã lại có cảm giác như mình bị trói chặt chân tay rồi quăng vào một đất nước toàn loài ác thú hung tàn.

Mất đi sự ủng hộ của Tạ Diễm, một chút vốn để giữ mạng của gã cũng không còn, nếu không thể phá giải cục diện ngõ chết này, Lưu Dụ gã sẽ tuyệt đối không còn cơ hội để sống sót rời khỏi Kiến Khang.

Gã chọn lựa ở lại, không phải vì đã có cách ứng phó với tình thế ác liệt hiện nay, mà là hiểu rõ mình căn bản không còn đường quay lại. Lương tâm gã quyết không để gã vì bị tử vong uy hiếp mà rút lui. Gã cần phải hòa nhập vào Kiến Khang một lần nữa, rồi đứng vững trong Bắc Phủ binh, như vậy chỉ cần Hoàn Huyền tiến quân xuống phía Đông là cơ hội của gã sẽ đến. Để báo mối thâm cừ của Vương Đạm Chân, vì tất cả các huynh đệ ủng hộ gã trong Bắc Phủ binh và ở Biên Hoang Tập, gã thành khẩn lấy mạng mình ra chơi canh bạc này đến cùng. Cho dù thất bại, thì cũng không hổ thẹn với người, với mình. Trong khoảnh khắc này, gã cảm nhận được câu nói "đặt mình vào tử địa để tìm sinh lộ" mà lão Vương hay nói.

Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi nhất định sẽ chân thành hợp tác để mưu sát gã, trực tiếp đơn giản nhất không ngoài dồn gã vào tuyệt địa không thể đào thoát, sau đó tấn công như sấm sét không kịp bung tai, hoặc giả cũng có thể dùng thủ đoạn ti tiện bỉ hổi hãm hại gã, chẳng hạn như gán ghép cho vài trọng tội...

Giờ gã chỉ có thể để mặc cho địch nhân thỏa sức bài bố, thân bất do kỷ. Lẽ nào gã có thể không nghe lệnh của Lưu Lao Chi sao? Vì vậy đêm nay là cơ hội cuối cùng của gã, nếu vẫn không nghĩ ra cách đối phó, sáng mai khi Lưu Lao Chi đến đây, vận mệnh của gã sẽ không còn do gã làm chủ nữa.

Có cách gì đây? Lão gia Vương Tuần của Vương Hoằng có thể giúp gì được không? À!

Nói cho cùng, bất luận là Vương Tuần có địa vị thế nào trong triều đình Kiến Khang, thủy chung cũng chỉ là văn thần, không thể nhúng tay vào chuyện quân chính bị Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi nắm giữ, làm phiền đến lão chỉ chứng tỏ gã đã đến nước son cùng thủy tận, không còn nghĩ ra chiêu nào để giữ mạng nữa.

Chi Động thì sao? Phật môn đương nhiên có ảnh hưởng rất lớn ở Kiến Khang, nhưng lại không thể can thiệp vào chuyện sắp xếp nhân sự trong quân đội. Nhưng nếu nhờ Chi Động đến gặp Tạ Diễm nói chuyện, liệu có thể khiến Tạ Diễm hồi tâm chuyển ý hay không? Lưu Dụ lập tức xóa bỏ suy nghĩ này trong đầu, chủ yếu là vì nghĩ đến bộ mặt đáng ghét của Tạ Diễm khi đuổi gã ra khỏi Tạ phủ. Người ta sống thì phải có cốt khí, không thể cúi đầu được. Hơn nữa gã cũng hoài nghi sức ảnh hưởng của Chi Động với Tạ Diễm không lớn đến như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không nghĩ ra được lương sách.

Trong lòng Lưu Dụ chợt dâng lên một cảm giác xung động, nếu thế này không được thế kia cũng chẳng xong, chỉ bằng sang phòng bên đánh thức Tống Bì Phong dậy, lập tức rời khỏi Kiến Khang, trở về Quảng Lăng, tìm cách làm binh biến đoạt quyền, rồi trở lại thảo phạt Tư Mã Đạo Tử và Lưu Lao Chi.

Đây là một suy nghĩ vô cùng hấp dẫn, nhưng Lưu Dụ biết rõ, chỉ có thể nghĩ trong đầu chứ tuyệt đối không thể làm như vậy. Những điều Tạ Huyền nói đến giờ vẫn còn văng vẳng bên tai gã, muốn trở thành bậc chủ soái khiến tướng sĩ liều mạng vì mình, thì phải trở thành bậc anh hùng được họ kính ngưỡng trước đã, chứ không phải kẻ cơ hội nhân lúc quốc gia lâm vào cơn nước lửa mà tạo phản, làm cho loạn càng thêm loạn, khiến lẽ dân bá tánh đã khổ nay còn khổ hơn.

Lưu Dụ xuất thân áo vải, là tầng lớp thấp nhất trong xã hội, gã hiểu cái khổ của bá tánh hơn bất cứ ai.

Đúng vào lúc Lưu Dụ định bỏ cuộc, để mặc cho vận mệnh ai bài thì một tia sáng chợt loé lên trong óc gã.

Ở Kiến Khang này, hai kẻ muốn giết gã nhất lần lượt là Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử, cũng là hai người có thể lực nhất Đại Tấn, đương nhiên là không tính đến Hoàn Huyền, bất cứ cách gì có hiệu quả cũng đều phải nhằm vào hai kẻ này.

Bọn chúng có nhược điểm và sơ hở gì không? Nhược điểm duy nhất của Lưu Lao Chi chính là bề ngoài phải tỏ ra sủng ái gã, vì vậy có lẽ gã sẽ được an toàn ở Bắc Phủ binh, thế nhưng chỉ cần hắn tùy tiện kiểm một lý do cũng thừa sức đẩy gã đến chỗ Tư Mã Đạo Tử, kết cục vẫn là gã chết không chốn chôn chôn.

Vì vậy vấn đề vẫn nằm ở chỗ Tư Mã Đạo Tử, ngoài ra còn một điều khiến gã lo lắng, đó là chỉ cần một Trần công công cũng đủ khiến gã không ứng phó nổi rồi.

Tư Mã Đạo Tử âm mưu thủ đoạn vô cùng vô tận, điểm này thì gã đã nếm trải vài lần rồi, trừ phi là chân mệnh thiên tử thật sự, bằng không quả thực gã khó mà thoát khỏi độc thủ của con cáo già này.

Ài! Chân mệnh thiên tử! Làm chân mệnh thiên tử giả quả thật không dễ chút nào, kẻ nào mà biết chuyện này nhất định sẽ cười lăn cười bò ra mà chết.

Đột nhiên linh quang thoáng hiện, gã nghĩ ra một người.

Lưu Dụ đứng bật dậy, hít sâu một hơi.

Tựa như trong bóng đêm mịt mù, nhìn thấy một điểm sáng, cảm giác được một chút ấm áp.

Gã đưa tay với Hậu bối đao đặt trên kỷ, chậm chậm cầm lên, đồng thời sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, vừa đeo Hậu bối đao lên lưng.

Gã cảm thấy lịch sử như đang trùng diễn.

Ngày đó khi đối diện với đại quân Kinh Châu Lương Hồ, vì lời thỉnh cầu của Cao Ngạn làm gã dẫn phát linh cơ, nghĩ ra đại kế hoàn chỉnh để phá địch, đạt được thành tựu không tiền khoáng hậu, giờ cũng vì nghĩ đến một người, mà khiến gã tìm ra được một sơ hở của liên minh chặt chẽ giữa Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử hồng lấy mạng mình.

Kế này có thực hiện được hay không thì chỉ có ông trời mới hiểu, có điều thế nào thì cũng phải thử một lần mới được.

Chỉ cần còn một chút hy vọng, thì gã sẽ thử đến cùng.

- o O o -